
Wspomnienie pośmiertne : Bronisław Hassenbein

Palestra 6/3-4(51-52), 161-162

1962

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

prowadził także wykłady z historii literatury polskiej w wyższych klasach szkół średnich.

W 1922 roku ustępuje z sądownictwa i wpisuje się na listę adwokatów z siedzibą w Sosnowcu.

Dr Adam Pawełek był w okresie międzywojennym na terenie Zagłębia Dąbrowskiego jednym z najwybitniejszych adwokatów. Jako doskonały mówca o temperamencie polemicznym zyskał sobie wkrótce rozgłos i powszechne uznanie. Kancelaria adwokacka A. Pawełka w Sosnowcu należała niewątpliwie do najlepszych w Zagłębiu Dąbrowskim. Tam też odbywało praktykę wielu aplikantów, dla których adwokat A. Pawełek był zawsze wzorowym patronem.

Adwokat Pawełek brał aktywny udział w ruchu socjalistycznym Zagłębia Dąbrowskiego. W okresie 1925—1930 r. był prezesem Rady Miejskiej w Sosnowcu, gdy PPS zdobyła zdecydowaną większość w wyborach samorządowych. Przed drugą wojną światową przeniósł kancelarię adwokacką z Sosnowca do Warszawy. Wybuch wojny nie pozwolił mu już rozwinąć tam szerokiej praktyki obrończej.

Po powstaniu warszawskim, gdy udało mu się wyrwać z obozu niemieckiego, adwokat Pawełek wraca znowu w swe dawne strony. W 1945 roku pełni chwilowo obowiązki wiceprokuratora Specjalnego Sądu Karnego w Katowicach, a następnie wraca do adwokatury i otwiera kancelarię w Katowicach. Jako obrońca karny występuje w licznych sprawach karnych na terenie całego województwa katowickiego, zyskując ponownie rozgłos i uznanie jako jeden z najwybitniejszych obrońców na terenie Śląska.

Śmierć w dniu 29 listopada 1961 roku zakończyła ten — zdawałoby się niezmożony nigdy — żywot. Do ostatniej niemal chwili wykonywał zawód adwokata, który był dla niego zawsze upragnionym powołaniem.

T. W-r.

Bronisław Hassenbein

W dniu 11 listopada 1961 r. zmarł w Radomiu jeden z najstarszych członków palestry radomskiej adw. Bronisław Hassenbein.

Kolega B. Hassenbein urodził się w Kielcach dnia 3.VII.1889 r. Tutaj też uczęszczał do b. gimnazjum rządowego, z którego w r. 1905 został wydalony za udział w strajku szkolnym. Po uzyskaniu matury udał się jako ekstern na studia prawnicze do Dorpatu. Po ich ukończeniu praktykę adwokacką rozpoczął w Radomiu, a w r. 1921 przeniósł się do Warszawy, by po 12 latach znów wrócić do Radomia.

W listopadzie 1939 r. został aresztowany jako zakładnik i w kaźni hitlerowskiej, na skutek dotkliwego pobicia, utracił wzrok w prawym oku. Następnie od r. 1942 ukrywał się przed prześladowaniami w Lublinie, gdzie pracował jako robotnik w Zakładzie Fermentacji Tytoniu.

Rok 1945 umożliwił mu powrót do umiłowanego zawodu. Na kilka miesięcy przed śmiercią, latem 1961 r., obchodził jubileusz 50-lecia swej pracy w adwokaturze. Od powstania wojewódzkiej Izby Adwokackiej* w Kielcach aż do ostatniej chwili był przewodniczącym Komisji Rewizyjnej Rady Adwokackiej. Od 1.IX.1959 r. był Kierownikiem Zespołu Adwokackiego Nr 3 w Radomiu.

Był wybitnym cywilistą, znającym dobrze swój zawód, który wykonywał z całym oddaniem.

Szlachetność charakteru kol. Hassenbeina, solidność, zarliwość w obronie, głęboka troska o powierzone mu sprawy, pilność i pracowitość zyskały mu powszechny szacunek, a śmierć jego wywołała szczery smutek w społeczeństwie radomskim i głęboki żal wśród prawnictwa miejscowego.